

EUROPEISKA
UNIONENS RÅD

C/04/321

Bryssel den 19 november 2004

14615/04 (Presse 321)

PRESSMEDDELANDE

2618:e mötet i rådet
Rättsliga och inrikes frågor
Bryssel den 19 november 2004

Ordförande

Piet Hein DONNER

Nederländernas justitieminister

Johan REMKES

Nederländernas inrikesminister och minister för
konungarikets inre förbindelser

Rita VERDONK

Nederländernas minister för utlännings- och
integrationsfrågor

P R E S S

Rue de la Loi 175 B – 1048 BRYSEL Tfn: +32 (0)2 285 9548 / 6319 Fax: +32 (0)2 285 8026
press.office@consilium.eu.int <http://ue.eu.int/Newsroom>

14615/04 (Presse 321)

1
SV

De viktigaste resultaten från rådet

Rådet enades om EU:s nya narkotikastrategi 2005–2012. Den ram och de prioriteringar som fastställs i den nya strategin skall ligga till grund för två på varandra följande fyraåriga EU-handlingsplaner mot narkotika.

Rådet enades om en allmän riktlinje för direktivet om ett särskilt förfarande för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse i forskningssyfte. I utkastet till direktiv fastställs villkoren för tredjelandsmedborgares inresa till och vistelse i medlemsstaterna under mer än tre månader i syfte att utföra forskningsprojekt inom ramen för ett mottagningsavtal som ingåtts med en forskningsorganisation.

Rådet enades om gemensamma grundprinciper för en integrationspolitik för invandrare inom Europeiska unionen.

Slutligen antog rådet ett beslut om utnämning av kommissionens ordförande och ledamöter, vilket får verkan den 22 november 2004.

INNEHÅLL¹

DELTAGARE	5
PUNKTER SOM DISKUTERADES	
OPERATIVT POLISSAMARBETE (OPERATIVA SPECIALGRUPPEN MED POLISCHEFER)	7
ÅTGÄRDER MOT FÖRORENINGAR ORSAKADE AV FARTYG	7
EU:s NARKOTIKASTRATEGI 2005–2012	9
SÄRSKILT FÖRFARANDE FÖR TREDJELANDSMEDBORGARES INRESA OCH VISTELSE I FORSKNINGSSYFTE	10
INTEGRATIONSPOLITIK FÖR INVANDRARE INOM EUROPEISKA UNIONEN – <i>rådets slutsatser</i>	11
ANDRA GODKÄNDA PUNKTER	
INSTITUTIONELLA FRÅGOR	
Utnämning av ordförande och ledamöter i kommissionen	19
RÄTTSLIGA OCH INRIKES FRÅGOR	
Finansiering av terrorism – Europarådets konvention *	20
Västra Balkan: Kampen mot den organiserade brottsligheten – <i>rådets slutsatser</i>	20
Miniminormer för att bevilja eller återkalla flyktingstatus *	22
YTTRE FÖRBINDELSER	
Säkerhetsnivåer för samarbetet med Schweiz och Kroatien	22
EKONOMISKA OCH FINANSIELLA FRÅGOR	
Mervärdesskatt – Tyskland – utgifter för varor och tjänster	22
UTVECKLINGSSTRATEGI	
AVS – Budget för Centrumet för företagsutveckling	22

EUROPEISK SÄKERHETS- OCH FÖRSVARSPOLITIK

Utbyte av sekretessbelagda uppgifter – Rumänien 23

HANDELSPOLITIK

EU/Ukraina – Avtal om stålprodukter * 23

FISKE

Kommissionen för fiske i Medelhavet – Rösträtt 23

ÖPPENHET

Allmänhetens tillgång till handlingar 23

UTNÄMNINGAR

Ekonomiska och sociala kommittén 23

DELTAGARE

Medlemsstaternas regeringar och Europeiska kommissionen företrädde av följande personer:

Belgien:

Patrick DEWAELE

Vice premiärminister och inrikesminister

Tjeckien:

František BUBLAN

Roman POLAŠEK

Inrikesminister

Biträdande justitieminister

Danmark:

Claus GRUBE

Ständig representant

Tyskland:

Fritz Rudolf KÖRPER

Statssekreterare åt förbundsminister samt ledamot av förbundsdagen

Estland:

Margus LEIVO

Inrikesminister

Grekland:

Manolis KEFALOGIANNIS

Minister för handelsflottan

Spanien:

José Antonio ALONSO SUÁREZ

Inrikesminister

Frankrike:

Pierre SELLAL

Ständig representant

Irland:

Anne ANDERSON

Ständig representant

Italien:

Rocco Antonio CANGELOSI

Ständig representant

Cypern:

Doros THEODOROU

Justitieminister med ansvar för allmän ordning

Lettland:

Ēriks JĒKABSONS

Vineta MUIŽNIECE

Inrikesminister

Justitieminister

Litauen:

Virgilijus BULOVAS

Vytautas MARKEVIČIUS

Inrikesminister

Justitieminister

Luxemburg:

Luc FRIEDEN

Justitieminister samt minister för statens finanser och budget

Nicolas SCHMIT

Minister med ansvar för utrikesfrågor och invandring

Ungern:

József PETRÉTEI

Gabor JUHÁSZ

Justitieminister

Statssekreterare

Malta:

Tonio BORG

Vice premiärminister samt justitie- och inrikesminister

Nederländerna:

Johan REMKES

Inrikesminister och minister för konungarikets inre förbindelser

Piet Hein DONNER

Justitieminister

Rita VERDONK

Minister för utlännings- och integrationsfrågor

Österrike:

Karin MIKLAUTSCH

Förbundsjustitieminister

Polen:

Paweł DAKOWSKI

Sylwester KRÓLAK

Portugal:

Daniel VIEGAS SANCHES

Paulo CASTRO RANGEL

Slovenien:

Rado BOHINC

Zdenka CERAR

Slovakien:

Martin PADO

Finland:

Kari RAJAMÄKI

Sverige:

Thomas BODSTRÖM

Storbritannien:

Caroline FLINT

Understatssekreterare vid ministeriet för inrikes och
administrativa frågor
Understatssekreterare vid justitieministeriet

Inrikesminister
Statssekreterare åt justitieministern

Inrikesminister
Justitieminister

Statssekreterare vid inrikesministeriet

Inrikesminister

Justitieminister

Statssekreterare vid inrikesministeriet

Kommissionen:

António VITORINO

Ledamot

PUNKTER SOM DISKUTERADES

OPERATIVT POLISSAMARBETE (OPERATIVA SPECIALGRUPPEN MED POLISCHEFER)

Rådet enades om följande:

1. Europeiska rådet den 17–18 juni 2004 anmodade rådet "att arbeta vidare med förslagen om förstärkning av den operativa kapaciteten i EU:s operativa specialgrupp med polischefer, så att beslut kan fattas om nya arrangemang senast i december 2004."
2. För närvarande har den operativa specialgruppen med polischefer dels till uppgift att utforma strategier, dels en operativ roll när det gäller att samordna konkreta operationer.

– Operativa uppgifter:

I den mån som den operativa specialgruppen med polischefer bidrar till planeringen och samordningen av operativa insatser är det önskvärt att närma den operativa specialgruppen med polischefer, i egenskap av operativ styrka, till Europol.

Europol kommer därför i princip att stå värd för relevanta möten och tillhandahålla funktionellt stöd (t.ex. hotbilder, stöd med specialiserad brottsutredning, expertstöd avseende operativ avrapportering osv.).^{1 2}

Vid dessa möten kan, beroende på mötets nivå och tema, polischefer (eller företrädare för dessa) och/eller experter samt kommissionen delta.

– Strategiska uppgifter:

På grund av sin strategiska roll när det gäller europeiskt polissamarbete är det önskvärt att de högsta representanterna för medlemsstaternas polis sammanträder inom rådets strukturer. Detta kommer att ge möjlighet till diskussion om strategier och frågor som rör strukturella problem samt att lämna tydliga operativa synpunkter i rådets arbete. Dessutom kommer det att garantera ansvarsfördelningen i det europeiska operativa samarbetet.

3. I avvaktan på det slutliga inrättandet av den kommitté för inre säkerhet som föreskrivs i artikel III-261 i det konstitutionella fördraget och i punkt 2.5 i Haagprogrammet föreslås det att varje tillträdande ordförandeskap sammankallar polischeferna en eller två gånger i anslutning till Artikel 36-kommittén eller i någon annan formation som de finner vara lämplig.

ÅTGÄRDER MOT FÖRORENINGAR ORSAKADE AV FARTYG

Rådet diskuterade utkastet till rambeslut om förstärkning av det straffrättsliga regelverket för upprätthållande av lagen mot föroreningar orsakade av fartyg.

¹ Detta arrangemang skall inte påverka varken

- bestämmelserna om Europols styrelse och om de nationella enhetscheferna, med vilka nödvändig samordning emellertid bör garanteras, eller
- det faktum att mandatet för den operativa specialgruppen med polischefer är bredare än Europols behörighetsområde (t.ex. att upprätthålla lag, ordning och säkerhet).

² En eller två medlemmar av Europols personal bör ständigt vara tillgänglig/a för att, under ordförandeskapets ledning, säkerställa det administrativa stödet till dessa möten i specialgruppen. Dessutom kommer rådets sekretariat att vara nära associerat med denna verksamhet i syfte att säkerställa samordningen med rådets överläggningar.

Diskussionen inriktades på utsläpp i en medlemsstats territorialvatten, dess exklusiva ekonomiska zon eller motsvarande zon. I händelse av sådana utsläpp skulle, enligt ordförandeskapets kompromissförslag, fartyg under en annan medlemsstats flagg inte anses som ett utländskt fartyg i den mening som avses i artikel 230 i FN:s havsrättskonvention, och därför skulle i sådana fall ansvariga personer kunna bli föremål för frihetsstraff.

Andra frågor som diskuterades var förhållandet mellan rambeslutet, MARPOL-konventionen (konvention till förhindrande av förorening från fartyg) och UNCLOS (FN:s havsrättskonvention) och möjligheten att införa ett högsta bötesbelopp för juridiska personer.

Det bör noteras att RIF-rådet den 25–26 oktober 2004 diskuterade texten i detta rambeslut och att ordförandeskapet konstaterade att tre medlemsstater inte kunde samtycka till den föreslagna texten.

Kampen mot avsiktlig eller oavsiktlig förorening från fartyg är en av Europeiska unionens prioriteringar. Slutsatserna från Europeiska rådets möte i Köpenhamn den 12–13 december 2002 (punkterna 32–34) och uttalandet från RIF-rådet den 19 december 2002 efter haveriet med tankfartyget Prestige visar särskilt unionens beslutsamhet att vidta alla åtgärder som krävs för att förhindra nya sådana skador.

Rådet nådde därför en gemensam standpunkt i juni om ett direktiv om föroreningar förorsakade av fartyg och om införandet av sanktioner för överträdelser, inbegripet straffrättsliga påföljder för föroreningsbrott i syfte att tillnärma medlemsstaternas nationella lagstiftning när det gäller definitionen av de berörda brotten samt förövande, medverkan och anstiftan till brott å ena sidan, och vilken typ av påföljder, inbegripet straffrättsliga påföljder, som kan utdömas. Direktivet innehåller även vissa tekniska och operativa kompletterande åtgärder.

Med sikte på att komplettera dessa bestämmelser bör det göras en tillnärmning av bland annat nivån på påföljderna utifrån hur allvarliga lagöverträdelserna är med avseende på de fysiska eller juridiska personer som begår dem eller är ansvariga för dem.

Syftet med det rambeslut som diskuterades i RIF-rådet är därför att komplettera det direktiv som rådet enades om i juni med utförliga straffrättsliga regler.

Samtidigt kommer bestämmelser som underlättar brottsutredningar att fastställas. Medlemsstaterna kommer att kunna inrätta gemensamma utredningsgrupper i vilka Europol kan delta.

Dessutom kommer regler om samarbete att fastställas, så att brott lagförs på ett effektivt sätt. Europeiska unionen kommer därför att komplettera de resultat som har uppnåtts i regionala eller internationella organisationer. Förenta nationernas havsrättskonvention från 1982, undertecknad av unionens samtliga medlemsstater och med Europeiska gemenskapen som fördragsslutande part, är särskilt viktig i detta sammanhang.

Varje medlemsstat kommer genom erforderliga åtgärder att se till att de i rambeslutet nämnda brotten blir föremål för effektiva, proportionerliga och avskräckande straffrättsliga påföljder.

De straffrättsliga påföljderna kan kopplas samman med andra påföljder eller åtgärder, särskilt böter, eller för fysiska personer medföra avstängning från verksamhet som kräver officiellt tillstånd eller godkännande, eller från rätten att grunda, driva eller leda ett företag eller en inrättning, om de förhållanden som har lett till hans eller hennes fällande dom visar en uppenbar risk för att samma sorts brottsliga verksamhet kan komma att återupptas.

Beträffande påföljder för juridiska personer kommer varje medlemsstat att vidta erforderliga åtgärder för att se till att en ansvarig juridisk person blir straffbar genom effektiva, proportionella och avskräckande påföljder, såsom bötesstraff eller administrativa avgifter alternativt avstängning från rätt till offentliga förmåner eller offentligt stöd, tillfälligt eller permanent näringsförbud, rättslig övervakning, rättsligt beslut om upplösning av verksamheten eller skyldighet att vidta särskilda åtgärder för att undanröja följderna av det brott som den juridiska personen har fällts för.

EU:s NARKOTIKASTRATEGI 2005–2012

Rådet enades om en ny narkotikastrategi inom EU under perioden 2005–2012 och kommer att lägga fram den för Europeiska rådet den 17 december 2004 för antagande. Den ram och de prioriteringar som fastställs i den nya strategin skall utgöra grundvalen för två på varandra följande fyraåriga EU-handlingsplaner mot narkotika.

I strategin understryks vikten av att det tas vederbörlig hänsyn till subsidiaritetsprincipen, men det erkänns även att en konsekvent nationell politik när det gäller lagföring i alla medlemsstater är en grundförutsättning för en gemensam och trovärdig EU-politik för efterlevnad av narkotikalagstiftningen. Medlemsstaterna kommer att bemöda sig om att se till att deras normer för lagföringspraxis blir enhetliga. Dessutom kommer utvärderingen av hur rambeslutet om minimibestämmelser för brottsrekvisit och påföljder för olaglig narkotikahandel fungerar, inklusive dess konsekvenser för internationellt rättsligt samarbete när det gäller olaglig narkotikahandel, att utgöra en integrerad del av strategin.

Den nya narkotikastrategin bygger först och främst på de grundläggande principerna i EU-lagstiftningen och upprätthåller i varje avseende de värden som unionen bygger på: respekt för människans värdighet, frihet, demokrati, jämlikhet, solidaritet, rättsstatsprincipen och respekt för de mänskliga rättigheterna. Den syftar till att skydda och förbättra välbefinnandet i samhället och för individen, skydda folkhälsan, erbjuda allmänheten en hög säkerhetsnivå samt ta itu med narkotikaproblemet på ett välavvägt och integrerat sätt.

Strategin bygger även på de relevanta FN-konventioner (FN:s allmänna narkotikakonvention från 1961, ändrad genom protokollet från 1972, konventionen om psykotropa ämnen från 1971 och konventionen mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen från 1988) som utgör viktiga rättsliga instrument i narkotikabekämpningen. Dessutom bekräftades vid FN:s generalförsamlings särskilda session om narkotika 1998 betydelsen av en integrerad och välavvägd strategi, där minskning av tillgången och minskning av efterfrågan är ömsesidigt förstärkande element i narkotikapolitiken.

Narkotikaproblem upplevs framför allt på lokal och nationell nivå men är en global fråga som behöver tas upp i ett transnationellt sammanhang. Åtgärder på EU-nivå spelar härvid en viktig roll. På en övergripande nivå inriktas EU:s insatser på samordning mellan alla inblandade aktörer. På folkhälsoområdet kompletterar gemenskapen medlemsstaternas åtgärder för att minska narkotikarelaterade hälsoskador, inbegripet information och förebyggande.

När det gäller kemiska prekursorer, som kan avledas för framställning av olaglig narkotika, fastställs i EU-lagstiftningen en ram för kontroll av handeln med prekursorer både inom gemenskapen och med tredjeländer. Beträffande penningtvätt fastställs i gemenskapslagstiftningen ett antal åtgärder för att även förhindra tvätt av vinning av narkotikahandel. På området rättsliga och inrikes frågor utgör samarbete mellan polis, tull och rättsliga myndigheter en väsentlig komponent i förebyggande och bekämpning av narkotikahandel. I detta sammanhang är antagandet av rambeslutet om narkotikahandel ett viktigt steg för att fastställa minimibestämmelser för brottsrekvisit och påföljder för narkotikahandel. På området yttre förbindelser slutligen agerar EU internationellt med en kombination av politiska initiativ, t.ex. handlingsplaner och dialog om narkotika med olika områden i världen samt bistånd genom utvecklingsprogram.

Syftet med Europeiska unionens strategi är att ge ett mervärde åt nationella strategier, samtidigt som subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna i fördragen följs. I strategin betonas att medlemsstaterna bör beakta sina nationella strategiers inverkan på andra medlemsstater, hur olika medlemsstaters nationella strategier kan stödja varandra ömsesidigt och hur sådana strategier kan bidra till att målen i denna EU-strategi uppnås. Avsikten med strategin är också att ge utrymme åt lokala, regionala, nationella och transnationella dynamiska krafter och möjligheter och att optimalt utnyttja tillgängliga resurser.

Hänsyn tas även till medlemsstaternas och EU-institutionernas organisatoriska och finansiella restriktioner.

Denna strategi bygger slutligen på EU:s narkotikastrategi 2000–2004 och handlingsplanen mot narkotika 2000–2004 och har beaktat dessa texter samt utvärderingen efter halva tiden av handlingsplanen, rådets reaktion på utvärderingen efter halva tiden och resultaten av den slutliga utvärderingen.

SÄRSKILT FÖRFARANDE FÖR TREDJELANDSMEDBORGARES INRESA OCH VISTELSE I FORSKNINGSSYFTE

Rådet antog en allmän riktlinje om direktivet om ett särskilt förfarande för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse i forskningssyfte.

I utkastet till direktiv fastställs villkoren för att forskare från tredjeländer skall få resa in och vistas i medlemsstaterna under mer än tre månader för att utföra forskningsprojekt enligt mottagningsavtal med forskningsorganisationer.

Enligt utkastet till text kommer en forskare med uppehållstillstånd att åtnjuta samma behandling som medborgare när det gäller

- erkännande av yrkesutbildningsbevis, utbildningsbevis för teoretiska utbildningar och andra kvalifikationer i enlighet med relevanta nationella förfaranden,
- arbetsvillkoren, inräknat löne- och uppsägningsvillkor,
- grenar av social trygghet, enligt definitionen i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 (om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen)
- skatteförmåner, och
- tillgång till varor och tjänster och leveranser av allmänt tillgängliga varor och tjänster.

En tredjelandsmedborgare som har beviljats rätt till inresa och vistelse som forskare enligt direktivet får också utföra en del av sin forskning i en annan medlemsstat.

För att uppnå huvudmålet att Europeiska unionen skall bli den mest konkurrenskraftiga och dynamiska kunskapsbaserade ekonomin i världen uppmanade Europeiska rådet i Lissabon i mars 2000 rådet och kommissionen att tillsammans med medlemsstaterna i förekommande fall vidta nödvändiga "åtgärder för att senast 2002 undanröja hinder för forskares rörlighet i Europa och att dra till sig och behålla de stora forskartalangerna i Europa". Detta önskemål upprepades i rådets slutsatser av den 26 november 2002, i vilka "medlemsstaterna uppmanades att i samarbete med kommissionen stärka de åtgärder som vidtas för att ytterligare utveckla det europeiska området för forskningsverksamhet, särskilt genom att underlätta och fortsätta att underlätta inresa och vistelse för forskare, från tredje land". Även Europaparlamentet instämde i detta önskemål, särskilt i sin rapport av den 9 maj 2000 och i en resolution av den 18 maj 2000.

Det har framkommit att Europeiska unionen behöver ytterligare 700 000 forskare senast 2010, om den skall uppnå det mål som ställdes upp vid Europeiska rådets möte i Barcelona, vilket innebär att 3 % av medlemsstaternas BNP skall ägnas åt forskning och teknisk utveckling före decenniets slut. Eftersom det är osannolikt att Europeiska unionen själv skall kunna få fram ett så stort antal forskare, kommer åtgärder också att behöva vidtas för att locka forskare från länder utanför unionen.

INTEGRATIONSPOLITIK FÖR INVANDRARE INOM EUROPEISKA UNIONEN –

rådets slutsatser

Rådet antog följande slutsatser:

"EUROPEISKA UNIONENS RÅD OCH FÖRETRÄDARNA FÖR MEDLEMSSTATERNAS REGERINGAR

som erinrar om tidigare slutsatser från Europeiska rådet, särskilt slutsatserna från Europeiska rådet i Bryssel den 4–5 november 2004 om Haagprogrammet och slutsatserna från Europeiska rådet i Thessaloniki i juni 2003, där vikten av att fastställa gemensamma grundprinciper framhålls (slutsats 31), och befintliga tendenser när det gäller integrationsfrågor inom gemenskapen,

som beaktar följande:

1. Invandring utgör ett permanent inslag i det europeiska samhället. När invandrarflödet – varmed i hela texten avses lagligt bosatta invandrare på medlemsstaternas territorium – regleras på ett välordnat sätt medför detta många fördelar för medlemsstaterna, bland annat en starkare ekonomi, större social sammanhållning, en ökad känsla av säkerhet samt kulturell mångfald. Dessa fördelar, räknade i sin helhet och i alla medlemsstater, får den europeiska processen att gå framåt och stärker unionens ställning i världen. En effektiv reglering av migrationen i alla medlemsstater ligger därför i allas intresse.
2. Ett viktigt inslag i migrationsregleringen är att lagligt bosatta invandrare och deras efterkommande framgångsrikt integreras. Samtidigt kan invandringspolitiken bidra till att integrationspolitiken blir framgångsrik. Det är mycket viktigt att medlemsstaterna upprätthåller och ytterligare utvecklar samhällen där nykomlingar känner sig välkomna och där det råder en anda som kännetecknas av ömsesidig förståelse och tillmötesgående och där det ställs klara förväntningar på alla – såväl nya som gamla – invånare.
3. Integrationen äger rum parallellt på de olika nivåerna för individen, familjen, samhället i stort och staten, och inträffar i livets alla skeden. Integrationen kan ofta sträcka sig över en hel generation eller mer. För en framgångsrik integrationspolitik krävs det därför deltagande av de lokala, regionala och nationella institutioner som, såväl på det offentliga som på det privata området, står i kontakt med invandrare. Det huvudsakliga ansvaret för utvecklingen och genomförandet av integrationspolitiken ligger därför hos de enskilda medlemsstaterna, snarare än hos unionen i sin helhet.
4. En enskild medlemsstats misslyckande med att utveckla och genomföra en framgångsrik integrationspolitik kan på olika sätt få negativa konsekvenser för andra medlemsstater och för Europeiska unionen. Detta kan t.ex. få konsekvenser för ekonomin och deltagandet på arbetsmarknaden, det kan undergräva respekten för mänskliga rättigheter och Europas åtagande att fullgöra sina internationella skyldigheter gentemot flyktingar och andra personer i behov av internationellt skydd och det kan skapa en känsla av utanförskap samt spänningar inom samhället.
5. Valet av exakt vilka integrationsåtgärder som ett samhälle skall genomföra bör göras av de enskilda medlemsstaterna. Det är emellertid helt klart att det ligger i samtliga medlemsstaters intresse att varje enskild medlemsstat för en effektiv integrationspolitik.
6. Denna politik kommer att markant skilja sig åt från den ena medlemsstaten till den andra. Den måste anpassas till det mottagande landets individuella behov och återspegla varje enskild medlemsstats historiska bakgrund och rättsliga ram.

Den kan även inrikta sig på en blandning av målgrupper vars proportioner varierar i de olika medlemsstaterna – t.ex. från anställda i bemanningsföretag till fast bosatta och barn till invandrare; från personer som väntar på att få rätt till inresa och vistelse till dem som redan är bosatta; från invandrare som beviljats medborgarskap till långvarigt bosatta tredjelandsmedborgare; och från högutbildade flyktingar till personer som ännu inte förvärvat de mest grundläggande färdigheterna.

7. Det är av yttersta vikt att det utvecklas en uppsättning gemensamma grundprinciper inom EU när det gäller integrationsfrågor, inte enbart på grund av de skilda formerna av erfarenheter och omständigheter utan även mot bakgrund av medlemsstaternas gemensamma intresse av att enas om gemensamma mål i fråga om integration.
8. De gemensamma grundprinciperna syftar till att
 - a) bistå medlemsstaterna vid utformningen av deras integrationspolitik genom att ge dem enkla, icke bindande men tankeväckande vägledande grundprinciper enligt vilka de kan bedöma och utvärdera sina egna insatser. De kan även använda dessa grundprinciper till att fastställa prioriteringar och ytterligare utveckla sin egna mätbara mål. Det ankommer på de enskilda medlemsstaterna att avgöra huruvida dessa principer är en hjälp för dem vid utformningen av politik för andra målgrupper för integration. Principerna kommer att vara relevanta för såväl medlemsstater med lång erfarenhet av massiv invandring som de som endast nyligen har blivit destinationsländer för ett betydande antal invandrare,
 - b) tjäna som grundval för medlemsstaterna i syfte att utforska hur myndigheter på EU-nivå samt nationell, regional och lokal nivå kan samverka för att utveckla och genomföra integrationspolitik. De gemensamma grundprinciperna kan också vara till hjälp för att fastställa hur denna politik på bästa sätt kan engagera andra aktörer som deltar i integrationen (t.ex. arbetsmarknadens parter, icke-statliga organisationer, kvinno- och invandrarorganisationer, företag och andra privata institutioner),
 - c) komplettera och helt samverka med befintliga rättsliga ramar, inbegripet internationella instrument för mänskliga rättigheter, gemenskapsinstrument med bestämmelser som rör integration, EU:s mål beträffande jämställdhet och icke-diskriminering samt annan EU-politik,
 - d) bistå med att strukturera den regelbundna dialogen mellan regeringar och alla andra relevanta institutioner och aktörer på EU-nivå,
 - e) utgöra en grund och en hjälp för EU för att undersöka hur befintliga EU-instrument med anknytning till integration ytterligare kan utvecklas, och
 - f) bistå rådet med att överväga och på sikt enas om de mekanismer och den politik på EU-nivå som krävs för att stödja insatserna på nationell och lokal nivå i fråga om integrationspolitik, särskilt genom lärande och kunskapsspridning inom hela EU.

Som erinrar om ovannämnda överväganden och mål för de gemensamma grundprinciperna

FASTSTÄLLER FÖLJANDE GEMENSAMMA GRUNDPRINCIPER FÖR EN INTEGRATIONSPOLITIK FÖR INVANDRARE INOM EUROPEISKA UNIONEN SOM KOMMER ATT FÖRKLARAS VAR OCH EN FÖR SIG I BILAGAN:

9. Integration är en dynamisk dubbelriktad process med ömsesidigt tillmötesgående mellan alla invandrare och invånare i medlemsstaterna.
10. Integration innebär respekt för Europeiska unionens grundläggande värderingar.

11. Sysselsättningen är en väsentlig del av integrationsprocessen och är avgörande för invandrarnas delaktighet, för invandrarnas bidrag till värdsamhället och för att synliggöra dessa bidrag.
12. Grundläggande kunskap om värdsamhällets språk, historia och institutioner är absolut nödvändig för integrationen. Att ge invandrarna möjlighet att förvärva denna grundläggande kunskap är viktigt för en framgångsrik integration.
13. Utbildningsinsatser har avgörande betydelse för att göra invandrarna, och i synnerhet deras efterkommande, beredda att bli mer framgångsrika och aktiva deltagare i samhällslivet.
14. Invandrares tillträde till institutionerna samt till offentliga och privata varor och tjänster på samma grund som inhemska medborgare och utan diskriminering har grundläggande betydelse för en bättre integration.
15. Ofta förekommande samspel mellan invandrare och medlemsstaternas medborgare är en grundläggande mekanism för integration. Gemensamma forum, en interkulturell dialog, utbildning om invandrare och invandrarkulturer och stimulerande levnadsförhållanden i stadsmiljön ökar samspelet mellan invandrare och medlemsstaternas medborgare.
16. Utövandet av olika kulturer och religioner garanteras i stadgan om de grundläggande rättigheterna och måste tryggas, om utövandet inte strider mot andra okränkbara europeiska rättigheter eller den nationella lagstiftningen.
17. Invandrarnas medverkan i den demokratiska processen och i utformningen av integrationspolitik och integrationsåtgärder, särskilt på lokal nivå, stöder deras integration.
18. Att integrera integrationspolitiken och integrationsåtgärderna i alla relevanta politikområden och myndighetsnivåer och offentliga tjänster är en viktig faktor vid utformningen och genomförandet av den allmänna politiken.
19. Att utarbeta tydliga mål, indikatorer och utvärderingsmekanismer är nödvändigt för att anpassa politiken, utvärdera framstegen när det gäller integrationen och göra informationsutbytet effektivare.

GEMENSAMMA GRUNDPRINCIPER FÖR EN INTEGRATIONSPOLITIK FÖR INVANDRARE INOM EUROPEISKA UNIONEN

Förklaringarna är avsedda att styra de gemensamma grundprinciperna. Beskrivningen är vägledande och inte på något sätt uttömmande och kommer att utvecklas vidare i framtiden.

1. **Integration är en dynamisk dubbelriktad process med ömsesidigt tillmötesgående mellan alla invandrare och invånare i medlemsstaterna.**

Integration är en dynamisk, långsiktig, kontinuerlig och dubbelriktad process med ömsesidigt tillmötesgående, och inte något statiskt resultat. Den kräver deltagande inte bara av invandrarna och deras efterkommande utan av alla invånare. Integrationsprocessen inbegriper anpassning från invandrarnas sida, såväl män som kvinnor som alla har rättigheter och skyldigheter i förhållande till sina nya boplatser. Den inbegriper även det mottagande samhället, som bör skapa möjligheter till ett fullständigt ekonomiskt, socialt, kulturellt och politiskt deltagande av invandrarna. Medlemsstaterna uppmanas således att beakta och inbegripa såväl invandrare som egna medborgare i sin integrationspolitik samt att tydligt underrätta dem om deras ömsesidiga rättigheter och skyldigheter.

2. **Integration innebär respekt för Europeiska unionens grundläggande värderingar.**

Varje invånare i EU måste anpassa och nära ansluta sig till Europeiska unionens grundläggande värderingar samt medlemsstaternas lagar. Bestämmelserna och värderingarna i de europeiska fördragen tjänar både som utgångspunkt och riktlinjer eftersom de är gemensamma för medlemsstaterna. De inbegriper respekt för principerna om frihet och demokrati samt respekt för de mänskliga rättigheterna, de grundläggande friheterna och rättsstatsprincipen. De inbegriper dessutom respekt för bestämmelserna i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna vilka omfattar begreppen värdighet, frihet, jämlikhet och icke-diskriminering, solidaritet, medborgarnas rättigheter samt rättsskipning.

Medlemsstaterna är ansvariga för att aktivt säkerställa att alla invånare, inbegripet invandrare, förstår, respekterar, åtnjuter och på jämlik nivå skyddas av samtliga värderingar, rättigheter, skyldigheter och privilegier som fastställts genom EU:s och medlemsstaternas lagar. Uppfattningar och åsikter som inte är förenliga med sådana grundläggande värderingar skulle kunna utgöra ett hinder för en framgångsrik integration av invandrare i deras nya värdland och ha en skadlig inverkan på samhället i stort. Följaktligen är en framgångsrik politik och praxis för integration som förhindrar att vissa grupper isoleras ett sätt för att ytterligare främja respekten för gemensamma värderingar på europeisk och nationell nivå.

3. **Sysselsättningen är en väsentlig del av integrationsprocessen och är avgörande för invandrarnas delaktighet, för invandrarnas bidrag till värdsamhället och för att synliggöra dessa bidrag.**

Sysselsättning är ett viktigt sätt för invandrarna att ge ett synligt bidrag till samhället i medlemsstaterna och vara delaktiga i värdsamhället. På arbetsplatsen kan integrationen av invandrare främjas genom att kvalifikationer som har förvärvats i andra länder erkänns, genom utbildningsmöjligheter som ger kompetens som krävs på arbetsplatsen och genom politik och program som underlättar tillgången till arbetstillfällen och övergången till arbetslivet.

Det är också viktigt att det finns tillräckliga incitament och möjligheter för invandrarna, särskilt för dem med utsikten att stanna, att söka och få anställning.

Målinriktningen av åtgärder till stöd för invandrarna i den europeiska sysselsättningsstrategin visar att sysselsättningen i hög grad påverkar integrationsprocessen. Det är viktigt att i större utsträckning använda sig av den europeiska sysselsättningsstrategin och den europeiska processen för social integration som stöds av Europeiska socialfonden (ESF), inbegripet lärdomarna från gemenskapsinitiativet Equal, för att nå Lissabonmålen och främja bekämpningen av alla former av diskriminering på arbetsplatsen. Det är viktigt att medlemsstaterna i samarbete med arbetsmarknadens parter ägnar särskild uppmärksamhet åt och vidtar effektiva åtgärder mot diskriminering i arbetsgivarnas rekryteringspolitik med anledning av de sökandes etniska ursprung.

4. Grundläggande kunskap om värdsamhällets språk, historia och institutioner är absolut nödvändig för integrationen. Att ge invandrarna möjlighet att förvärva denna grundläggande kunskap är viktigt för en framgångsrik integration.

Betydelsen av grundläggande kunskap i språk, historia och samhällskunskap återspeglas i att flera medlemsstater i ökande grad satsar på introduktionsprogram med inriktning på att sammanställa lämpligast möjliga uppsättning redskap för att påbörja integrationsprocessen. Att följa sådana program kommer att göra det möjligt för invandrarna att snabbt finna en plats på nyckelområdena arbete, bostad, utbildning och hälsa och göra det lättare att inleda den mer långsiktiga processen med anpassning till det nya samhällets normer. Sådana program blir samtidigt strategiska investeringar i hela samhällets ekonomiska och sociala välfärd. Att tillägna sig värdsamhällets språk och kultur bör vara ett viktigt mål. Fullständig respekt för invandrarnas och deras efterkommandes språk och kultur bör också vara ett viktig komponent i integrationspolitiken.

5. Utbildningsinsatser har avgörande betydelse för att göra invandrarna, och i synnerhet deras efterkommande, beredda att bli mer framgångsrika och aktiva deltagare i samhällslivet.

Utbildning har stor betydelse för att göra människor beredda att delta i samhällslivet. Detta gäller särskilt nykomlingar. Livslångt lärande och anställbarhet är dock inte den enda behållningen av utbildning. Det är också ett betydelsefullt mål för utbildningssystemet att överföra kunskap om samhällsinstitutionernas och lagstiftningens roll och funktion och förmedla de normer och värderingar som utgör kittet i samhällsmaskineriet. Utbildning gör människor beredda att på ett bättre sätt medverka på alla områden av det dagliga livet och att samspela med andra. Utbildning har därför positiv inverkan på såväl individen som samhället som helhet.

Brister i utbildningen överförs lätt från en generation till nästa. Det är därför viktigt att vara särskilt uppmärksam på utbildningsresultaten för dem som har svårigheter inom skolsystemet. Med tanke på den avgörande roll som utbildningen spelar för integrationen av dem som är nya i ett samhälle – och särskilt för kvinnor och barn – bör dåliga skolprestationer, tidigt avbruten skolgång och alla former av brottslighet bland invandrarungdomar undvikas och göras till prioriterade områden för politiska åtgärder.

6. Invandrades tillträde till institutionerna samt till offentliga och privata varor och tjänster på samma grund som inhemska medborgare och utan diskriminering har grundläggande betydelse för en bättre integration.

Om invandrare skall kunna delta fullt ut i värdsamhället måste de behandlas lika och rättvist och skyddas från diskriminering. I EU:s lagstiftning förbjuds diskriminering på grund av ras eller etniskt ursprung när det gäller anställning, utbildning, social trygghet, hälsovård, tillgång till varor och tjänster och bostäder.

Följaktligen är öppna regler, klart uttalade förväntningar och förutsebara förmåner för laglydiga invandrare förutsättningar för en bättre invandrings- och integrationspolitik. Alla lagstadgade undantag från tillgängligheten måste vara välgrundade och öppna.

Tillträde innebär också att vidta aktiva åtgärder för att se till att offentliga institutioner, politikområden, bostäder och tjänster där så är möjligt är öppna för invandrare. Åtgärderna måste överensstämma med genomförandet av rådets direktiv om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares rättsliga ställning. Det är viktigt att övervaka och utvärdera hur offentliga institutioner lyckas hjälpa invandrare och att göra fortlöpande anpassningar.

Omvänt är osäkerhet och ojämlig behandling en grogrund för förakt för reglerna och kan marginalisera invandrarna och deras familjer socialt och ekonomiskt. De negativa verkningarna av en sådan marginalisering fortsätter att märkas över flera generationer. Inskränkningar i icke-medborgares rättigheter och privilegier bör vara öppna och göras först sedan integrationskonsekvenserna har övervägts, särskilt för invandrarnas efterkommande.

Slutligen kan utsikterna att få medborgarskap i en medlemsstat vara ett viktigt incitament till integration.

7. Ofta förekommande samspel mellan invandrare och medlemsstaternas medborgare är en grundläggande mekanism för integration. Gemensamma forum, en interkulturell dialog, utbildning om invandrare och invandrarkulturer och stimulerande levnadsförhållanden i stadsmiljön ökar samspelet mellan invandrare och medlemsstaternas medborgare.

Integrationen är en process som först och främst äger rum på lokal nivå. Mycket viktiga inslag i en ökad integration är ofta förekommande och kvalitativt privat samspel och utbyte mellan invandrare och andra invånare. Det finns många sätt att uppmuntra samspelet. En viktig aspekt är en ökad inriktning på att främja användningen av gemensamma forum, en interkulturell dialog, platser och verksamheter där invandrare samspekar med andra människor i värdsamhället och på fortlöpande utbildning i värdsamhället om invandrare och invandrarkulturer. Gott samarbete mellan de olika berörda aktörerna är nödvändigt för att främja dessa processer.

Genomförande av en aktiv politik mot diskriminering, antirasistisk politik och verksamhet för att öka medvetenheten i syfte att främja de positiva aspekterna av ett mångkulturellt samhälle är dessutom viktiga i detta avseende.

Graden av ekonomisk välfärd i bostadsområdena, känslan av säkerhet, de offentliga lokalernas och platsernas tillstånd och stimulerande träffpunkter för invandrarbarn och invandrarungdomar samt övriga levnadsförhållanden är samtliga aspekter som påverkar bilden av de människor som lever i dessa områden. I många medlemsstater är invandrarbefolkningen ofta koncentrerad till fattiga stadsområden. Detta bidrar inte till en positiv integrationsprocess. Ett positivt samspel mellan invandrarna och värdsamhället och uppmuntran till detta samspel bidrar till en framgångsrik integration och behövs därför.

Att förbättra livsmiljön vad beträffar lämpliga bostäder, god hälsovård, trygga bostadsområden och tillgång till utbildningsmöjligheter och frivilligt arbete är också nödvändigt.

8. Utövandet av olika kulturer och religioner garanteras i stadgan om de grundläggande rättigheterna och måste tryggas, om utövandet inte strider mot andra okränkbara europeiska rättigheter eller den nationella lagstiftningen.

De kulturer och religioner som invandrarna tar med sig kan bidra till ökad förståelse mellan olika folkslag, underlätta invandrarernas övergång till det nya samhället och berika samhällen. Friheten att utöva sin religion och kultur garanteras dessutom i stadgan om de grundläggande rättigheterna. Medlemsstaterna är skyldiga att trygga dessa rättigheter. I EU:s lagstiftning förbjuds dessutom diskriminering när det gäller anställning eller sysselsättning på grund av religion eller övertygelse.

Medlemsstaterna har dock även ansvar för att se till att kulturella och religiösa sedvanor inte hindrar enskilda invandrare från att utöva andra grundläggande rättigheter eller från att delta i värdsamhället. Detta är särskilt viktigt eftersom det gäller kvinnors rättigheter och jämställdhet, barns rättigheter och intressen samt friheten att utöva eller inte utöva en viss religion. En konstruktiv social dialog mellan olika kulturer och religioner, utbildning, en tankeväckande offentlig dialog, stöd för kulturella och religiösa uttryck vilka respekterar nationella och europeiska värden, rättigheter och lagar (i motsats till uttryck som kränker både andan och bokstaven i sådana värden och rättigheter) och andra icke tvingande åtgärder är det bästa sättet att ta itu med frågor om oacceptabla kulturella och religiösa sedvanor som är oförenliga med de grundläggande rättigheterna. Vid behov kan dock även rättsliga tvångsåtgärder vara nödvändiga i överensstämmelse med lagstiftningen.

9. Invandrarernas medverkan i den demokratiska processen och i utformningen av integrationspolitik och integrationsåtgärder, särskilt på lokal nivå, som stöder deras integration.

Att låta invandrarna yttra sig vid utformningen av den politik som direkt påverkar dem kan leda till en politik som bättre passar invandrarna och stärker deras känsla av tillhörighet. När det är möjligt bör invandrare bli delaktiga i alla delar av den demokratiska processen. Genom en strukturerad dialog mellan invandrargrupper och myndigheter kan man uppnå sätt att stimulera denna medverkan och skapa ömsesidig förståelse. När det är möjligt kan invandrare till och med delta i val, ha rösträtt och gå med i politiska partier. När ojämlika medlemskapstyper och nivåer av delaktighet varar längre än vad som är rimligt eller nödvändigt kan uppdelning och skillnader bli djupt rotade. Detta bör omgående uppmärksammas av alla medlemsstater.

10. Att integrera integrationspolitiken och integrationsåtgärderna i alla relevanta politikområden och myndighetsnivåer och offentliga tjänster är en viktig faktor vid utformningen och genomförandet av den allmänna politiken.

Integrationen av invandrare påverkas starkt av ett brett urval politikområden som skär igenom den institutionella behörigheten och de olika myndighetsnivåerna. Härvid bör man särskilt beakta invandringens inverkan på sådana offentliga tjänster som utbildning, socialtjänster och andra tjänster, särskilt inom regionala och lokala förvaltningar, för att undvika att kvaliteten på dessa tjänster försämras. Följaktligen behövs det inte bara inom medlemsstaterna utan också på europeisk nivå åtgärder för att säkerställa att inriktningen på integration är en naturlig tanke vid utformningen och genomförandet av politiken samtidigt som särskilt riktad politik för integration av invandrare utarbetas.

Även om myndigheter och offentliga institutioner på alla nivåer är betydelsefulla aktörer, är de inte de enda. Integration förekommer på alla nivåer i det offentliga och det privata livet. Talrika icke-statliga aktörer påverkar invandrarnas integrationsprocess och kan ha ett mervärde. Exempel på detta är fackföreningar, företag, arbetsgivarorganisationer, politiska partier, medier, idrottsklubbar och kulturella, sociala och religiösa organisationer. Samarbete, samordning och kommunikation mellan alla dessa aktörer är viktigt för en effektiv integrationspolitik. Delaktighet för både invandrare och andra människor i värdsamhället är också nödvändig.

11. Att utarbeta tydliga mål, indikatorer och utvärderingsmekanismer är nödvändigt för att anpassa politiken, utvärdera framstegen när det gäller integrationen och göra informationsutbytet effektivare.

Oavsett nivån på de integrationspolitiska insatserna är det viktigt att veta om dessa är effektiva och går framåt. Även om det snarare rör sig om en process än ett resultat kan integrationen mätas och politiken utvärderas. Uppsättningar av integrationsindikatorer, mål, utvärderingsmekanismer och jämförelser kan vara till nytta för att mäta och jämföra framstegen, övervaka tendenser och händelseutveckling. Syftet med en sådan utvärdering är att lära av erfarenheterna, ett sätt att undvika eventuella tidigare misstag, anpassa politiken härefter och visa intresse för varandras insatser.

När medlemsstaterna delar information om sina utvärderingsredskap på europeisk nivå och vid behov utvecklar europeiska kriterier (indikatorer, mått) och modeller för jämförande studier kommer processen för kunskapsförmedling att göras mer effektiv. Informationsutbytet har redan visat sig fördelaktigt inom de nationella kontaktpunkterna för integration. Genom informationsutbytet beaktas de olika faser som medlemsstaterna befinner sig i vid utvecklingen av sin egen integrationspolitik och sina egna integrationsstrategier."

* * *

Under lunchen informerade ordförandeskapet rådet om de senaste händelserna i Nederländerna efter mordet på filmaren Theo van Gogh.

EU:s samordnare för kampen mot terrorism, Gijs de Vries, informerade rådet om läget när det gäller flera dokument om kampen mot terrorism.

Det bör noteras att följande dokument bör läggas fram för rådet vid mötet den 17 december 2004:

- En uppdatering av handlingsplanen/färdplanen,
- En lägesrapport om integreringen av en underrättelsekapacitet i rådets generalsekretariat.
- En konsekvent övergripande strategi för att ytterligare stärka kampen mot finansiering av terrorism.
- En övergripande strategi för förstärkt skydd av viktiga infrastrukturer.
- Åtgärder för förstärkt räddningstjänst.
- Konkreta förslag för att säkerställa att kampen mot terrorism integreras fullt ut med EU:s politik för yttre förbindelser.
- En bedömning av EU:s bestämmelser om kampen mot terrorism.
- En konceptuell ram för ESFP-dimensionen i kampen mot terrorism.

ANDRA GODKÄNDA PUNKTER

INSTITUTIONELLA FRÅGOR

Utnämning av ordförande och ledamöter i kommissionen

Rådet antog ett beslut om utnämning av ordförande och ledamöter i Europeiska gemenskapernas kommission för perioden 22 november 2004–31 oktober 2009. Beslutet får verkan den 22 november 2004 (14475/04).

– Till ordförande har utnämnts

José Manuel DURÃO BARROSO.

– Till ledamöter har utnämnts

Joaquín ALMUNIA AMANN

Jacques BARROT

Joe BORG

Stavros DIMAS

Benita FERRERO-WALDNER

Ján FIGEL

Mariann FISCHER BOEL

Franco FRATTINI

Dalia GRYBAUSKAITE

Danuta HÜBNER

Siim KALLAS

László KOVÁCS

Neelie KROES

Markos KYPRIANOU

Peter MANDELSON

Charlie McCREEVY

Louis MICHEL

Andris PIEBALGS

Janez POTOČNIK

Viviane REDING

Olli REHN

Vladimír ŠPIDLA

Günter VERHEUGEN

Margot WALLSTRÖM.

Den 29 juni 2004 nominerade rådet, som sammanträdde på stats- och regeringschefsnivå, José Manuel DURÃO BARROSO som den person det vill utse till kommissionens ordförande.

Europaparlamentet godkände nomineringen genom en resolution av den 22 juli 2004.

Genom beslut 2004/753/EG, Euratom, som upphäver och ersätter beslut 2004/642/EG, Euratom, antog rådet i samförstånd med den nominerade ordföranden för kommissionen förteckningen över de övriga personer som det vill utse till ledamöter av kommissionen.

Genom omröstning den 18 november 2004 godkände Europaparlamentet som kollegium ordföranden och de övriga ledamöterna av kommissionen.

RÄTTSLIGA OCH INRIKES FRÅGOR

Finansiering av terrorism – Europarådets konvention *

Rådet antog gemensam ståndpunkt om revidering av Europarådets konvention om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott (13343/04).

Inom ramen för de pågående förhandlingarna i Europarådet, stöder unionen utarbetandet av ett tilläggsprotokoll till konventionen som kan tillämpas på kampen mot finansiering av terrorism och stärka samarbetet i brottmål i fråga om att lämna uppgifter om bankkonton.

Rådet antog även ett beslut om bemyndigande för kommissionen att inom ramen för de överläggningar som förs i Europarådets expertkommitté förhandla om ett tilläggsprotokoll. (14643/04).

Västra Balkan: Kampen mot den organiserade brottsligheten – rådets slutsatser

Rådet antog följande slutsatser:

- "1. Rådet har med stort intresse uppmärksammat den rapport om konkreta åtgärder för att förstärka kampen mot organiserad brottslighet som härrör från eller har kopplingar till västra Balkan, som upprättats av Ordförandeskapets vänner enligt det mandat de fått av rådet genom beslutet av den 19 februari 2004, och rådet uttrycker sitt stöd och sitt engagemang för en förstärkt kamp mot organiserad brottslighet som härrör från eller har kopplingar till västra Balkan.
2. Rådet understryker det behov som framhävs i rapporten av att
 - 2.1 utveckla en EU-plattform för ett effektivt utbyte av information och underrättelser om organiserad brottslighet som härrör från eller har kopplingar till västra Balkan genom att upprätta ett nätverk av tjänstemän för utveckling av underrättelseverksamheten till stöd för de nationella organens utbyte av information och underrättelser om brottslig verksamhet med EU:s organ, stärka nätverket av sambandsmän och öka EU:s polis- och tulluppslagsengagemang på ett sätt som överensstämmer med deras nuvarande mandat och bättre utnyttjar befintliga medel för att förbättra ett effektivt utbyte av information och underrättelser i regionen,
 - 2.2 förbättra det operativa samarbetet med länderna i västra Balkan genom att utveckla den roll som spelas av Europol och EU:s operativa specialgrupp med polischefer samt genom att öka EU:s och medlemsstaternas deltagande i och stöd till de brottsbekämpande organen i västra Balkan,
 - 2.3 uppmuntra och stödja länderna i västra Balkan och i Sydösteuropa i deras uppbyggnad av resurser på det nationella och regionala planet samt samarbeta med dem genom att uppmana dem att genomföra de åtaganden som ingicks inom ramen för forumet för rättsliga och inrikes frågor (RIF) i Thessaloniki samt uppmuntra utvecklingen av regionala samarbetsinstrument samt rapportens övriga rekommendationer enligt punkt 3.3.

Rådet betonar vikten av att som en prioritering uppnå ett dataskydd som motsvarar EU:s normer.

3. Rådet vidtar därför följande åtgärder:

3.1 Med beaktande av de olika sammanhangen i var och en av staterna i västra Balkan och att befintliga initiativ inom detta arbetsområde skulle kunna ombesörja detta, ger rådet sina relevanta organ i uppdrag att omedelbart som ett första steg utarbeta en plan för att upprätta ett EU-nätverk med tjänstemän för underrättelseutveckling i samtliga länder i västra Balkan. Därför bör den berörda personal från EU och från medlemsstaterna som redan befinner sig i länderna i västra Balkan omplaceras som EU-tjänstemän för underrättelseutveckling och göras ansvariga för stöd till och övervakning av de nationella organens utbyte av information och underrättelser om brottslig verksamhet med EU:s medlemsstater, Europol och andra länder, med beaktande av rapportens rekommendationer i detta hänseende.

3.2 Det uppmanar alla medlemsstater, särskilt när det gäller länderna i västra Balkan, att utan dröjsmål genomföra rådets beslut om gemensamt utnyttjande av sambandsmän (2003/170/RIF) genom att

enas om en ledande nation i varje land med ansvar för att arrangera regelbundna möten på nationell basis för strategiskt och operativt informationsutbyte, med beaktande av rapportens rekommendationer i detta hänseende,

uppmana ordförandeskapet att med stöd av rådets generalsekretariat organisera ett regionalt möte för varje ordförandeskap med alla sambandsmän stationerade i västra Balkan för utbyte av strategisk och operativ information.

3.3 Det ger EU:s samtliga instrument som satts in i regionen, särskilt polis- och tulluppdragen, i uppdrag att spela en mer aktiv och samordnande roll i kampen mot den organiserade brottsligheten med särskild inriktning på utbyte av information om brottslighet och utveckling av för detta avpassade resurser inom de lokala brottsbekämpande organen. De erfarenheter som gjorts i samband med externa polisiära insatser kommer att bidra till att förbättra Europeiska unionens inre säkerhet.

3.4 Det ger Europolgruppen och/eller andra berörda rådsorgan i uppdrag att gå vidare med utvecklingen av Europols roll som en partner för västra Balkanregionen, med beaktande av rapportens rekommendationer i detta hänseende.

3.5 Det anmodar den operativa specialgruppen med polischefer att spela en aktiv roll i kampen mot organiserad brottslighet som härrör från eller har kopplingar till västra Balkan inom ramen för sina befogenheter, med beaktande av rapportens rekommendationer i detta hänseende, särskilt genom att

– identifiera de brottsliga verksamheter och de strukturer som skall undersökas med utgångspunkt i Europols underrättelseutvärdering.

3.6 Det uppmanar medlemsstaterna att inleda ett nära samarbete med underrättelsetjänsterna i länderna i västra Balkan i ärenden som berör den organiserade brottsligheten.

3.7 Det uppmanar medlemsstaterna att samordna all utbildning i operativ brottsbekämpning i västra Balkan och samarbeta med alla relevanta regionala strukturer.

3.8 Det stöder att kommissionen och EU:s särskilda representant bör standardisera systemet för samordning i länderna i västra Balkan avseende alla bidragsområden till stöd för uppbyggnad av institutioner och resurser, samtidigt som man beaktar befintliga samordningsmekanismer (Cards-kommittén). Man bör även överväga att utarbeta en fungerande modell för internationellt bistånd till regionen.

4. Förutom de farhågor beträffande brottsbekämpning som togs upp i rapporten från Ordförandeskapets vänner, understryker rådet även vikten av att förbättra det straffrättsliga samarbetet med länderna i västra Balkan.
5. Rådet bekräftar sin avsikt att återkomma till denna fråga före slutet av 2005 och anmodar rådets alla berörda organ samt den operativa specialgruppen med polischefer att då återkomma med en rapport om de framsteg som gjorts i genomförandet av de ovan nämnda slutsatserna. Den sektorsövergripande arbetsgruppen mot organiserad brottslighet bör göra en första utvärdering av de framsteg som gjorts i genomförandet av dessa rekommendationer före utgången av juni 2005."

Miniminormer för att bevilja eller återkalla flyktingstatus *

Rådet enades om en allmän riktlinje i fråga om det ändrade förslaget till rådets direktiv om miniminormer för att bevilja eller återkalla flyktingstatus (14203/04). Utkastet till direktiv kommer att översändas till Europaparlamentet för förnyat samråd innan det antas av rådet.

Syftet med detta direktiv är att föreskriva likvärdiga förfaranden för beviljande och återkallande av flyktingstatus i EU-staterna. Det omfattar

- grundläggande principer och garantier för asylförfarandet (t.ex. rätt till prövning av asylansökan, rätt till personlig intervju, tillgång till tolk, tillgång till juridiskt ombud och förvar),
- förfaranden i första instans (t.ex. föreskrifter om ett prövningsförfarande, kriterier för prioritering och påskyndande av prövning av ansökningar, principer om säkert ursprungsland, förfaranden vid gränser), och
- förfaranden för överklagande.

Rådet beslutade även att skjuta upp upprättandet av en gemensam förteckning över säkra ursprungsländer till dess att direktivet har antagits, eftersom det för närvarande inte är möjligt att nå enighet om en sådan förteckning."

YTTRE FÖRBINDELSER

Säkerhetsnivåer för samarbetet med Schweiz och Kroatien

Rådet enades om säkerhetsnivåer för samarbetet med avseende på utbytet av sekretessbelagda uppgifter med Schweiz och Kroatien.

EKONOMISKA OCH FINANSIELLA FRÅGOR

Mervärdesskatt – Tyskland – utgifter för varor och tjänster

Rådet antog beslut om att förlänga giltighetstiden för bemyndigandet för Tyskland att undanta utgifter för varor och tjänster från rätten till avdrag av mervärdesskatt, när varorna och tjänsterna till mer än 90 % används för den skattskyldiga personens eller för en anställds privata bruk, eller för icke-yrkesmässiga ändamål i allmänhet (14274/04).

Denna särskilda åtgärd utgör ett undantag från allmänna bestämmelser om omsättningsskatter enligt direktiv 77/388/EEG.

Beslutet kommer att gälla till och med den 31 december 2009.

UTVECKLINGSSTRATEGI

AVS – Budget för Centrumet för företagsutveckling

Rådet enades om ett utkast till beslut, som skulle sändas till AVS–EG-ambassadörskommittén för antagande, om 2005 års budget för Centrumet för företagsutveckling (2138/04).

EUROPEISK SÄKERHETS- OCH FÖRSVARSPOLITIK

Utbyte av sekretessbelagda uppgifter – Rumänien

Rådet antog ett beslut som godkände ingåendet av avtalet mellan Europeiska unionen och Rumänien om säkerhetsförfaranden för utbyte av sekretessbelagda uppgifter (12472/04).

HANDELSPOLITIK

EU/Ukraina – Avtal om stålprodukter *

Rådet antog ett beslut om godkännande av ett avtal om handel med vissa stålprodukter med Ukraina för 2004 och en förordning som fastställer de nödvändiga genomförandebestämmelserna, för att ersätta de senaste årens särskilda ordningar mellan parterna för dessa produkter (13023/04 och 13027/04).

I förordningen fastställs administrativa bestämmelser, förvaltningsbestämmelser och kvantitativa bestämmelser för import av dessa produkter.

Avtalet kommer att användas som grund för förhandlingarna om ett nytt avtal för 2005–2006.

FISKE

Kommissionen för fiske i Medelhavet – Rösträtt

Rådet antog ett beslut om ändring av Europeiska gemenskapens förklaring om utövande av behörighet och rösträtt i Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet (13521/04).

I förklaringen specificeras Europeiska gemenskapens exklusiva behörighet att bevara och förvalta de levande resurserna, medlemsstaternas behörighet ifråga om organisatoriska frågor och delad behörighet när det gäller övriga frågor.

I juli 2000 godkände Europeiska gemenskapen upprättandet av en autonom budget inom ramen för avtalet om inrättande av Allmänna kommissionen för fiske i Medelhavet (AKFM).

Genomförandet av en autonom budget innebär att gemenskapen kommer att bidra ekonomiskt, vilket gör det nödvändigt att anpassa förklaringen om behörighet och rösträtt i den organisationen. AKFM är fullständigt beroende av budgeten för Förenta nationernas livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO).

ÖPPENHET

Allmänhetens tillgång till handlingar

Rådet godkände svaret till bekräftande ansökan 26/c/01/04. Den danska, nederländska, finländska och svenska delegationen röstade emot (14242/04).

UTNÄMNINGAR

Ekonomiska och sociala kommittén

Rådet antog beslut om utnämning av

- Peter Korn till ledamot i Ekonomiska och sociala kommittén som ersättare för Dagmar Boving under återstoden av hennes mandatperiod, dvs. till och med den 20 september 2006 (14237/04),
- Vitalijs Gavrilovs till ledamot i Ekonomiska och sociala kommittén som ersättare för Ieva Jaunzeme under återstoden av hennes mandatperiod, dvs. till och med den 20 september 2006 (14236/04),
- Alfred Geissler till ledamot i Ekonomiska och sociala kommittén som ersättare för Ulrich Freese under återstoden av dennes mandatperiod, dvs. till och med den 20 september 2006 (13895/04).